

תפ"ח (חיפה) 19828-08-12 - מדינת ישראל נ' מחמוד רבעיאה

פלילי - חוק העונשין - עבירות כלפי קטינים ונכים

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "תפח (חיפה) 19828-08-12 - מדינת ישראל נ' מחמוד רבעיאה, תק-מח 2013(1), 2584(16/01/2013)";

תפ"ח (חיפה) 19828-08-12 - מדינת ישראל נ' מחמוד רבעיאה מחוזי חיפה

תפ"ח (חיפה) 19828-08-12

מדינת ישראל

נגד

מחמוד רבעיאה

בית המשפט המחוזי בחיפה

[16.1.13]

סגן הנשיאה, יוסף אלרון [אב"ד]

עודד גרשון

אברהם אליקים

גזר דין

א. מבוא:

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן א' (להלן: "כתב האישום").

הנאשם הורשע בעבירות לפי הסעיפים הבאים בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"): סעיף 345(ב)(3) בנסיבות סעיף 345(א)(1), סעיף 345(ב)(3) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + סעיף 25, בעבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) + 345(א)(1), דהיינו אינוס קטינה תוך גרימת חבלה גופנית, ניסיון אינוס קטינה תוך גרימת חבלה גופנית, מעשה מגונה בקטינה תוך גרימת חבלה גופנית ובעבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, קרי, כניסה ושהיה בישראל בניגוד לחוק.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, וכל שסוכם היה, כי הצדדים יטענו לעונש ב"אופן חופשי".

ב. עובדות כתב האישום:

כרקע לאמור בכתב האישום, צוין, כי הנאשם אינו תושב ישראל, ובמועד שאינו ידוע למאשימה, עובר ליום 10.8.12, נכנס הנאשם לישראל שלא כחוק ושהה בה ללא רישיון ישיבת קבע.

כמתואר בכתב האישום, ביום 16.8.12 עבד הנאשם כרועה בקר. בסמוך לשעה 10:30, רכבה הקטינה, ילידת 1996 (להלן: "המתלוננת"), על אופניה באזור בו רעה הנאשם את הפרות. המתלוננת ירדה מאופניה ופנתה אליו בשאלה, האם ניתן לרכב בכביש למרות נוכחות הפרות. הלה קרב אליה, פנה אליה בערבית ואמר לה באנגלית את שמו, שאל לשמה ולמקום מגוריה.

במקביל, הנאשם תפס את כתפיה בחוזקה, סובב אותה והחל לגרור אותה לצד הדרך. המתלוננת ניסתה לבעוט בנאשם, צעקה נואשות וביקשה ממנו שיעזוב אותה. כשהבינה שהוא אינו מדבר עברית התחננה בערבית כי יפסיק, תוך שימוש במילה "חאלס".

הנאשם לא שעה לתחנוניה, הושיב אותה בכוח על האדמה, הסיר מראשה את הקסדה שחבשה, הפשיט בכוח את חולצתה, והפשיל בכוח את בגד הגוף שהיה על גופה עד מותניה ואז, כאשר שדיה חשופים בפניו, החל ללקק ולנשק את שדיה ולנשקה בפיה, כל זאת בכוח וחרף התנגדותה.

לאחר מכן, הנאשם הושיב את המתלוננת בכוח על האדמה, תוך שהיא מתנגדת לו, צועקת ומנסה לתפוס אבן שהייתה במקום, סטר לה ולאחר מכן חנק אותה בשתי ידיו, בצווארה ובפיה, עד שהפסיקה לצעוק, הוציא את האבן מידיה והשליכה והטיח את שתי ידיה באדמה.

בהמשך, הנאשם הפשיל את בגד הגוף והתחתונים של המתלוננת עד ברכיה והחדיר את אצבעו בכוח לתוך איבר מינה. המתלוננת שבה וביקשה מהנאשם שיעזוב אותה, ואף אמרה כי כואבת לה הבטן, אך זה לא שעה לבקשותיה. בשלב מסוים הנאשם הוציא את אצבעו מאיבר מינה של המתלוננת, חשף את איבר מינו בפניה, אונן בפניה והתחכך בגופה עם איבר מינו ואז ניסה בכוח להחדיר באופן מלא את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת.

הנאשם חדל ממעשיו לאחר כ"דקה וחצי" כיוון שלא הצליח להחדיר באופן מלא את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת. במהלך כל המתואר לעיל, ביקשה המתלוננת מהנאשם לחדול ממעשיו והתנגדה לו בכל כוחה. הנאשם ביצע מעשיו תוך שדיבר אל המתלוננת בערבית כל העת, אחז בה ומנע ממנה התנגדות.

מיד לאחר מכן, קם הנאשם מעל המתלוננת, עזר לה להתרומם ולהתלבש, שטף את ידיה ורגליה הפצועות במים והתיר לה לעזוב את המקום.

המתלוננת נמלטה מהמקום והזעיקה באופן מיידי עזרה. למקום הגיעה משטרה אשר איתרה את הנאשם תוך זמן קצר. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לקטינה החבלות הבאות: שפשופים במזלג אחורי בנרתיק, כאבים באיבר המין, חתך מדמם ביד שמאל, סימנים אדומים- כחולים וכאבים עזים בצוואר, כאבים ובליטה בקרקפת הראש, שפשופים ברגליים וכאבים בידים ובכתפיים.

בגין המתואר לעיל הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כמפורט לעיל.

ג. הערכת מסוכנות הנאשם:

תסקיר הערכת המסוכנות מפרט את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, לרבות גילו (23) והיותו תושב הרשות הפלשתינית. מפיו של הנאשם תוארה ילדות קשה ונסיבות חיים קשות מבחינה משפחתית ומבחינה אישית.

צוין, כי הנאשם הפסיק את לימודיו בכיתה י', אז החל לעבוד בחקלאות. את הגעתו לישראל תיאר כ"בריחה", עקב יחס קשה של אביו אליו.

מעריכת המסוכנות תיארה שיתוף פעולה "חלקי מאוד" על ידי הנאשם, וכלשונה:

"כאשר נשאל ביחס לצרכיו המיניים, לבעיות בתפקוד המיני, לדחפים מיניים מוגברים, לא ענה על השאלות, חזר על דבריו כי אינו יודע, כאמור שיתוף הפעולה היה חלקי מאוד, קונקרטי, סטריאוטיפי ולא אמין- כתוצאה מכך רב הנסתר על הגלוי" (עמ' 4 לתסקיר).

עוד הודגש בהקשר זה, כי הנאשם סתר עצמו לעיתים ולא אחת לא השיב לשאלות שנשאל במהלך הבדיקה: "הרושם היה כי התייחסות זו של הנבדק מניפולטיבית ומטררת למסך ולהציגו כמי שסבל לאורך חייו" (עמ' 5-6 לתסקיר). לעניין לקיחת אחריות על מעשיו צוין, כי הנאשם "לקח אחריות חלקית, תוך שממזער חלקים אחדים ומכחיש אחרים". (עמ' 6 לתסקיר) (יובהר כי בפתח הדיון מיום 19.12.12, בתשובה לשאלתנו, שב הנאשם ולקח אחריות מלאה על מעשיו). עורכת התסקיר התרשמה, כי הנאשם אינו מבין את הנזק שנגרם למתלוננת וכי הוא נעדר "יכולת לאמפתיה של ממש", כהגדרתה (עמ' 6 לתסקיר).

התרשמותה של מעריכת המסוכנות מהנאשם הינה, בתמצית, כדלהלן: "בעל אישיות בלתי בשלה, עם דימוי עצמי ודימוי גברי נמוך, אשר מתאר מציאות קורבנית לאורך חייו ומתוך ראייה ותפיסה עצמית זו מתנהל. לאורך הבדיקה השתדל מאוד להציג עצמו כקורבן, מסכן וחלש. מאידך בלטה מניפולטיביות וחוסר אמינות כאשר ענה על השאלות במיוחד בהתייחס להתפתחות המינית ולעבירה ... בלט הניסיון לספק תשובות שחשב כי ישרתו אותו, המניפולציות היו שטחיות ולא חכמות ומיד כאשר עומת שינה את תשובותיו, אך זה לא הפריע לו לחזור ולשנות שוב את התשובות בהמשך הבדיקה".

עוד אובחנה אצל הנאשם אימפולסיביות וקושי לשלוט בדחפים. לא אובחנה סטייה מינית והוערך, כי העבירה בוצעה על רקע אישיותו, כאשר הוא משתמש באונס כ"פיצוי על חוסר אדקוואטיות בהשגת מטרות מיניות באופן קונבנציונאלי" (עמ' 8 לתסקיר).

זאת עוד פורט, כי הנאשם לא עבר כל התערבות טיפולית הקשורה לעבירת המין שביצע וכי הוא מביע עמדה הגנתית על פיה הוא משוכנע כי "אינו מסוכן". הודגש, כי התייחסות זו מגבירה את מסוכנותו המינית לטווח הארוך. לסיכום אובחן הנאשם כבעל מסוכנות מינית גבוהה לטווח הארוך. ד. תסקיר נפגעת עבירה:

בתסקיר, תוארו בפירוט נסיבותיה האישיות של המתלוננת, נערה בת 16.5, בת למשפחה נורמטיבית חמה ותומכת, אשר האירוע המתואר בכתב האישום גרע את ההרמוניה ששררה בביתה, והשפיע באופן דרמטי עליה ועל שאר בני משפחתה. המתלוננת, אשר עד לאירוע הייתה נערה פעילה, בעלת הישגים מרשימים ביותר בענף ספורט במסגרת התאמנה והתחרתה משך שנים ואשר את אורח חייה קיימה סביבו, נטשה את הפעילות הזו, העלתה במשקל, התנתקה מאנשים מסוימים בחייה, מצאה עצמה לאחר האירוע פגועה, עצובה, עולמה החברתי הצטמצם, יכולותיה הלימודיות נפגעו, רגישותה ופחדיה גברו והיא מטופלת כיום במוקד לטיפול בפגיעות תקיפה מינית.

בפרט הודגש חששה מבני המין השני, גם כאשר מדובר באנשים אליהם הייתה קרובה אישית. מבחינה טיפולית אובחנו אצל המתלוננת תסמינים פוסט-טראומטיים, פחד, קושי לישון, הייתה ילדה מתפקדת וכיום פוחדת ללכת ברחוב. כן תוארו כאבי ראש חוזרים.

הוערך, כי המתלוננת זקוקה להליך טיפולי ארוך טווח, אשר לא ניתן לחזות מתי יסתיים. בהקשר זה הובהר, כי המסגרת הטיפולית במסגרתה היא מטופלת כיום, מאפשרת טיפול תחת מימון משרד הרווחה של עד שנה וחצי, אולם ייתכן ותזדקק לטיפול ארוך מכך.

בנוסף, תואר מצבם הקשה של בני משפחת המתלוננת, והוריה בפרט, אשר האירוע הותיר את חותמו גם בהם, בפחדים, בהיעדר שמחת חיים ובדאגה רבה למצבה של בתם, המתלוננת. כן צוין כי לאחר האירוע, נעדר כל אחד מן ההורים תקופה מסוימת מעבודתו. בהקשר זה הוערך, כי גם משפחת המתלוננת זקוקה לטיפול מתאים.

עוד צוין, כי אלמלא חוסנה הפיזי והנפשי של המתלוננת, תוצאות האירוע עשויות היו להיות חמורות בהרבה. תוך תיאור הנזק הנפשי העמוק שנגרם למתלוננת, התבטאה עורכת התסקיר במילותיה, אשר מצאנו לנכון להביאן כלשונן: "חיייה וחיי משפחתה הפכו משמחה לעצב, מאופטימיות לפסימיות, מאמון מלא בסביבה ובאנשים לחוסר אמון וחשדנות, מביטחון עצמי וביטחון במרחב להיעדר ביטחון, מלכידות משפחתית חזקה, להתמודדות משפחתית קשה ומאתגרת עם דינאמיקה משפחתית מורכבת. על ... (המתלוננת) ומשפחתה לעבור כבדת דרך ארוכה בטיפול, על מנת להתאושש מהטראומה הקשה. ישנם חלקים באישיותה... שנפגעו ולעולם לא ישובו להיות כשהיו... מתארת עדיין חרדה קיומית בסיסית, מהאפשרות שהנאשם יפגע בה שנית, חרף היותו במעצר וכי הפגיעה שלו בה, גרמה להכללה רחבה של הפחד להיפגע מכל אדם שהוא בן מינו" (עמ' 10 לתסקיר).

ה. טיעוני באי כוח הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה, בטיעוניה בכתב (ט/1) ובעל פה, עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם תוך שהפנתה למסכת העובדתית שבכתב האישום, בכלל זה היות המתלוננת קטינה, התרחשות המעשה במקום ציבורי, לאור יום תוך שימוש באליומות, וטענה כי אלמלא אומץ ליבה והתנגדותה של המתלוננת, אזי, תוצאות האירוע עלולות היו להיות חמורות אף יותר. לנוכח האמור לעיל נטען, כי הנאשם ביצע את המעשים באופן אכזר וחסר חמלה כלפי קטינה שנקרתה בדרכו, תוך שאינו שועה לתחינותיה וכאמור, תוך שימוש באליומות.

באת כח המאשימה הפנתה להשלכות הפגיעה במתלוננת במישור התפקודי, הרגשי והנפשי, החברתי והלימודי ועל היותה מטופלת כתוצאה מאותם תסמינים פוסט-טראומטיים המלווים אותה מאז.

ב"כ המאשימה הפנתה להערכת המסוכנות של הנאשם והדגישה את מסוכנותו הגבוהה לטווח ארוך, כפי שהוסק בהערכת המסוכנות.

מתחם העונש ההולם לשיטת המאשימה, הינו עונש מאסר בפועל שבטווח שבין 14 שנות מאסר בפועל ל- 19 שנות מאסר בפועל, כאשר על פי הנטען, בעניינינו, המדובר בנסיבות חמורות המצדיקות ענישה שברף העליון של הטווח הנ"ל.

ב"כ הנאשם, בטיעוניה בכתב (ס/1) ובעל-פה, טען כל שלא ידיו לזכות הנאשם, תוך שהדגיש את הודייתו בפתח משפטו דבר שייתר את העדת המתלוננת, את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות וביקש לראות במכלול נסיבות אלה, כנסיבות לקולא. לעניין האמור לעיל, טען ב"כ הנאשם כי המדובר בנאשם שהינו "נתין זר" אשר יגורש מישראל לאחר תום ריצוי עונשו, שכן המדובר בשוהה בלתי חוקי, ומשכך, לשיטתו, לא ישוב ויסכן את שלום הציבור.

בהתייחס לאמור בהערכת המסוכנות, טען כי זו אינה נשענת על "נתונים די מוצקים" כדי לבסס מסקנה כה קשה של מסוכנות גבוהה, זאת, לטעמו, בשל העדר שיתוף פעולה מלא מצד הנאשם.

בנוסף לאמור לעיל, הפנה למקבץ נסיבות "הקשורות בביצוע העבירות" ואשר לטעמו יש בהן כדי להקל עם הנאשם. כך טען להעדר תכנון מוקדם, אי גרימת נזק גופני שהצריך אשפוז או קבלת טיפול רפואי, משך הזמן הקצר של האירוע, "בורות" הנאשם והעדר בשלותו המינית, סיוע למתלוננת בתום האירוע בכך ש"עזר לה להתרומם ולהתלבש, שטף את ידיה ורגליה הפצועות במים" והתיר לה לעזוב את המקום.

על כל אלה הוסיף וטען הסנגור כי בראייתו "קיימים סיכויים טובים מאוד לשיקום המתלוננת" בשים לב לנתוניה האישיים ולסביבתה החמה.

מתחם הענישה לו טען הסנגור הינו בין 3 ל- 8 שנות מאסר בפועל, תוך שטען כי יש לגזור על הנאשם את הרף התחתון שבטווח הנ"ל.

הנאשם, בפנותו לבית המשפט ואמר:

"אני מצטער על מה שעשיתי, אני לא יודע איך קרה המקרה הזה, ואני מאוד מצטער, ועשיתי עוול לילדה, ואני מצטער מאוד על מה שקרה לה".

ו. דיון

אין חולק באשר לחומרה שיש לראות במעשי הנאשם, כעולה מהמסכת העובדתית שבכתב האישום.

הנאשם דן אשר פגש במתלוננת, קטינה כבת 16 שנה רוכבת על אופניה לאור יום, מצא בה קרבן נוח לסיפוק צרכיו המיניים, תוך הפעלת אלימות רבה והתעלמות מבקשותיה ותחינותיה להניח לה.

ניתן רק לשער את רגעי האימה אותן חוותה המתלוננת באותה עת.

מעשיו של הנאשם מלמדים כי היה נחוש להגיע לסיפוקו המיני תוך התעלמות מרצונה ותוך פגיעה בגופה ובנפשה של המתלוננת.

די אם נזכיר לצורך האמור לעיל, כיצד אחז בכתפיה, גרר אותה בכוח על האדמה, הסיר מראשה את הקסדה שחבשה, הפשיט בכוח את חולצתה והפשיל בכוח את בגד הגוף שהיה על גופה עד מותניה.

אם לא די באמור לעיל, אזי הנאשם התעלל במתלוננת מינית תוך שהוא משתמש בגופה לסיפוק גחמותיו המיניות (החדיר תחילה את אצבעו לאיבר מינה של המתלוננת, נתחכך בגופה עם איבר מינו וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה).

לא בכדי הדגישה עורכת תסקיר הקרבן את הפגיעה הנפשית שנגרמה למתלוננת עקב מעשיו של הנאשם, כאשר סביר להניח כי חותמם של מעשים אלה ימשיך ללוותה עוד שנים רבות.

כב' השופט א' א' לוי התבטא באשר לחומרתם היתרה של מעשים מעין אלו, בצטטו מספר דברים, בע"פ 4187/04 גנטשקה נ' מדינת ישראל, פס' 23 (לא פורסם, (21.6.06):

"עבירת האונס הינה אחת מהעבירות החמורות ביותר בחוק העונשין ולטעמי, אחת מהפגיעות הקשות ביותר אותו יכול בן אדם לגרום לרעהו. לא בכדי השווה המקרא עבירה זו לעבירת הרצח:

'ואם בשדה ימצא האיש את הנערה... והחזיק בה האיש ושכב עמה... כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש כן הדבר הזה. כי בשדה מצאה צעקה הנערה... ואין מושיע לה' (דברים כ"ב, כ"ה-כ"ז)".

אין בידינו לקבל את טיעוני ב"כ הנאשם בדבר נסיבות "מקלות" כדוגמת, משך הזמן הקצר לאבחנתו, של ביצוע העבירות, סביר להניח כי מעשי הנאשם, לתחושת המתלוננת, נמשכו באותן דקות - לנצח.

ב"כ המאשימה, כאמור, טענה כי מתחם הענישה הראוי הינו 14-19 שנים בנסיבות המקרה, ואילו ב"כ הנאשם טען למתחם של 3-8 שנים.

ניכר, כי הפער במתחם הענישה ההולם במקרה דנן, בין באת כח המאשימה לב"כ הנאשם הינו משמעותי ביותר. באי כח הצדדים הפנו לפסיקה אשר לשיטתם, יש בה כדי ללמד על העונש ההולם והראוי במקרה דנן. באת כח המאשימה הפנתה לפסקי דין, רובם ככולם, עוסקים בעבירות מין חמורות בקטניות, ביצוע של מספר עבירות על ידי נאשם צעיר, שמסוכנותו המינית גבוהה, בדומה לנאשם שבפנינו. עם זאת, בחלקם נוהל הליך הוכחות מלא, או חלקי - טרם הודיית הנאשם, ועל כן יש לאבחן זאת מענייננו, בו הודה הנאשם ולא נוהל הליך הוכחות. מנגד, פסקי הדין שהציג ב"כ הנאשם עוסקים ברובם במקרים הפחותים בחומרתם מן המקרה שבפנינו. נסיבותיהם שונות- בין אם מדובר בעבירות שבוצעו בבגירות, או בנאשם אשר הוערך לגביו כי קיימים סיכויי שיקום, או בעבירות שלא הושלמו. גם בפסקי הדין בהם נידון הרף העליון של הטווח שהציג ב"כ הנאשם, הובעה לעיתים הדעה כי המדובר בעונשים מקלים, כך, למשל, הביע בית המשפט העליון בע"פ 2022/11 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 9.9.12) את הדעה, כי מדובר בענישה מקלה, גם אם אינה סוטה באופן משמעותי ממדיניות הענישה באופן שיצדיק התערבות של ערכאת הערעור (באותו מקרה הוטל עונש של 7 שנות מאסר בפועל).

לאור האמור, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במידת הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אנו קובעים כי מתחם הענישה הראוי הינו מאסר בפועל במתחם שבין 8 ל- 14 שנות מאסר בפועל.

באשר לעונש הראוי במסגרת מתחם הענישה שקבענו לעיל, הבאנו בחשבון את הודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן בתחילת ההליך, ונתנו לה משקל משמעותי. נתנו גם משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה גילו ונסיבותיו המשפחתיות, וקשייו בריצוי עונש מאסר כאשר הינו בודד בישראל וכאשר האסירים האחרים מקשים על שהותו. עם זאת, משקל זה אינו גבוה ביחס למשקל שניתן לחומרת העבירות ולנסיבותיהן.

בהקשר זה, נאמר לא אחת, כי חייב בית המשפט להניח לנגד עיניו, לא רק את הנאשם וזכויותיו, אלא אף את הפגיעה בקרבן (ע"פ 5382/04 מרגוליס נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 04/06/2006)).

העובדה שמדובר בתושב הרשות הפלסטינית האמור להיות מגורש מן הארץ לאחר ריצוי עונשו כמו גם חוסר שיתוף הפעולה של הנאשם וחוסר הבנתו הבסיסית את הפסול שבמעשיו אינם מותירים מקום לבחינת שיקולי שיקום, כפי שאף טען בא כוחו.

עם זאת, לצד עקרון ההלימה לאורו בחנו את מתחם הענישה הראוי, יש מקום לתת משקל במקרה שלפנינו גם לעקרון ההרתעה.

יובהר: גם בהנחה הסבירה, כי הנאשם יגורש ממדינת ישראל בתום ריצוי עונש המאסר, הרי שאין להמעיט בערכה של הרתעת הרבים. עבירות המין הפכו לנגע של ממש, ולפתחנו מוגשים כתבי אישום בעבירות מסוג זה חדשות לבקרים. בית המשפט מחויב להטיל ענישה שתרתיע מביצוע עבירות כאלה בעתיד, שכן כל נפגעת הינה עולם ומלואו, וכך גם גודל הפגיעה בה.

עוד יובהר ויודגש, בהתייחס לטיעוני הסנגור, כי איננו רואים בחוסנה הנפשי של המתלוננת ובסביבתה התומכת נסיבה לקולא בגזירת עונשו של הנאשם.

לאחר ששקלנו את מכלול השיקולים הרלוונטיים הן לקולא והן לחומרה, אנו מחליטים לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

12 שנות מאסר מתוכם, 10 שנות מאסר בפועל והיתרה על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת מין מסוג פשע. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה של כניסה ושהייה בישראל בניגוד לחוק. לצורך מניין תקופת המאסר, תימנה תקופת שהייתו של הנאשם במעצר מיום 16.8.12. מזכירות בית המשפט תעביר עותק גזר הדין לגב' סיגל בירן, מפקחת מחוזית לנפגעי עבירה. זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום. ניתן היום 16.1.13